

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περὶ σσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσος Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσος χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι καὶ τρεῖς Μαΐου,
σάλος τοῦ Κοινοβουλίου.

Ἐξήντα, ἑκατὸ κι' ἑννιά,
καὶ τὸ Κουδέρνο ἴσος πανιὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ Πανεπιστημίου,
πανηγυρὶς παντὸς καλοῦ, ὠραίου καὶ τιμίου.
Ἡ πεντηκονταετηρίς! . . μιὰ λέξις δύο πῆχες...
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ σὰν τί ἀρρώστια εἶχες
καὶ δὲν σὲ εἶδα, μασκαρᾶ, τόσαις ἡμέραις τώρα;
Φ.—Περὶ αὐτοῦ, βρὲ Περικλῆ, σοῦ λέγω ἄλλη ὥρα.
Ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ Πανεπιστημίου,
πανηγυρὶς παντὸς καλοῦ, ὠραίου καὶ τιμίου,
ὅπου μὲ κάνει νὰ κτυπῶ τὴν κουτρα μου ἴσος τοῖχο,
γιατὶ καθόλου εὐκολὰ δὲν ἔρχεται ἴσος στίχο.
Ὀλοτρηλατήθη δι' αὐτὴν μὲ φαντασίαν τόσην,
ἀλλ' εἰς τὸν στίχον δὲν χωρεῖ κατ' οὐδεμίαν πτώσιν,
ἐκτός τῆς ὀνομαστικῆς...
Ξαναδοκίμασέ το.
Π.—Τὴν πεντηκονταετηρί... τοῦ κάκου, Περικλέτο.
Τὴν ἔδρα εἰς τὴν ἀρχή, ἴσος ἀκρη καὶ ἴσος μέση,
μὰ πουθενὰ δὲν εἰμπορεῖ ἴσος στίχο νὰ χωρέση.
Ἄλλ' ὅμως τώρα, Περικλῆ, ἄς ἔλθωμεν ἴσος πρᾶξιν.
Π.—Λέγε λοιπὸν τὴν ἑορτὴν κατὰ σειρὰν καὶ τάξιν,
ἐγὼ δέ, φίλε Φασουλῆ, θά σὲ ἀκούσω πάλιν

μὲ ἱερὰν κατάνυξιν καὶ προσοχὴν μεγάλην.
Ἄλλ' ὅμως εἰς τὰ περιττὰ νὰ μὴν ἐνδιατρίδης
καὶ τίποτε, παρακαλῶ, ἐμπρός μου νὰ μὴν κρύβης,
κι' ἐξέταζε τὰ πράγματα καθ' ὅλον τὸν βάθος
καὶ λέγε τὴν ἀλήθειαν χωρὶς κανένα πάθος.
Φ.—Ἦτο Δευτέρα, Περικλῆ, καὶ ὥρα ὡς ἐννάτη,
ὁπότεν ἤρχισ' ἑορτὴ ὑπερσπουδαιότατη,
ἐκόσμου δὲ τὸ τέμενος μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
κι' ὁ Φοῖβος ἐξηκόντιζε τὰς φλογεράς ἀκτῖνας
ἴσος κεφαλὰς τῶν σοφῶν τοῦ ἔθνους διδασκάλων,
ποὺ ἐμαζεύοντο ἐκεῖ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.
Καὶ πλῆθος ἐδωκετὶς ἐκεῖ ποικίλης παντοπρίας,
κι' ἡ Ἀθηνᾶ, βρὲ Περικλῆ, ἡ τῆς Ἀκαδημίας,
ποὺ στέκεται ἴσος ὡς εἶδος κουκουβάγια
καὶ βλέπει τὸν Ἀπόλλωνα γονυὸς ἀπὸ τὰ πλάγια,
μ' ἐφάνη πῶς ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸν καὶ πόνον
τοὺς διδασκάλους τοὺς σοφοὺς τῶν νεωτέρων χρόνων.
Διότι ἂν, βρὲ Περικλῆ, τὴν ἐποχὴν τὴν πάλαι,
ὅταν τὸ πᾶν ἐθάμβωναν διανοίαι μεγάλαι,
ἡ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ καὶ ἡ γλαυκῶπις κόρη

ἐκ τοῦ κρανίου τοῦ Διὸς ἐξῆλθε μὲ τὸ δόρυ,
ἀλλ' ὅμως τώρα, Περικλῆ, σὲ τοῦτα μας τὰ χάγια,
ἀν σπάσης ὧλων τῶν Ρωμηῶν τὰ μπρούτζινα κεφάλια,
παρόλ ντονέρ, βρὲ ἀδελφέ, 'στὸ ξαναλέγω πάλι
πῶς θαύρης μίαν Ἀθηνᾶν σὲ καθενὸς κεφάλι.
Καὶ τόση ἐπλημύρῃσε σοφία ἐν τῇ πόλει,
ὅπου ἀπεμωράνθησαν ἐκ τῆς σοφίας ὄλοι,
καὶ πνεύματος μᾶς ἀπειλεῖ καὶ νοῦ ὑπερτροφία...
γνωρίζεις γάρ, βρὲ Περικλῆ, πῶς κι' ἡ πολλὴ σοφία
ἀπομωραίνει κάποτε καὶ τοῦ σοφοῦ τὴν φρένα.
καὶ τὸν Σεμέλο τὸν Σπανό, τὸν Φιντικλῆ, κι' ἐμένα.
Κι' ἐγὼ ἐπὶ τίνα καιρὸν μ' αὐτοὺς ἐνδιατρίψας
καὶ εἰς σοφῶν διδάγματα καὶ ρήματα ἐγκύψας
καὶ τυφλωθεὶς μὲ γράμματα καὶ μ' ἐπιστήμης φῶτα,
κατήντησα μωρότερος παρ' ὅσον ἦμουν πρῶτα.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, γὰρ ὅλα εἰμαι λίθος
καὶ φέρω εἰς τὴν ράχη μου ἀμαρτημάτων πλῆθος,
ἐνθ' εἰς ἄλλας ἐποχὰς ἀμέριμνος ἐγέλω
καὶ ἡλιπίζα εἰς τὸ παρόν, 'στὸ παρελθόν, 'στὸ μέλλον,
κι' ὥρατοι μοῦ ἐφαίνοντο τῆς γῆς αὐτῆς οἱ κόσμοι
καὶ τοῦ παγκόλου Ἰωσήφ ἡ ἀρετὴ μ' ἐκόσμει,
μὲ τὸν ὅποιον, ὥς καὶ σὺ θὰ ἔχῃς μελετήσῃ,
ἡ σύζυγος τοῦ Πετρερρῆ 'ζητοῦσε νὰ τὰ ψήσῃ,
κι' ἂν καὶ τὴν ἡῦρε μοναχὴ μὴ μέρα 'στὸ κρεβδάτι,
δὲν καταδέχτηκε σ' αὐτὴν νὰ ρίξῃ ἓνα μάτι,
ἐνθ' αὐτὴ τὸν ἔσερνε μὲ φλογισμένα μάτια,
ὥς ὅτου τὸ σουρτοῦκο του τὸ ἔκαμε κομμάτια.
Π.—Μὴν κάμνης, σὲ παρακαλῶ, μεγάλας παρεκδόσεις,
διότι μ' ἐνοχλεῖς πολὺ, διότι θὰ μὲ σκάσης.
Φ.—'Ητο Δευτέρα, Περικλῆ, καὶ ὥρα ὡς ἐνάτη,
ὁπότεν ἤρχισ' ἑορτὴ ὑπερσπουδαιοτάτη,
καὶ ἤρχοντο Συγλητικοὶ καὶ μερικοὶ δασκάλοι
μὲ μούτρα κακοροϊζικά καὶ μὲ χειμῶνος σάλι,
μὲ κλάκ παναρχαϊότατα, ποῦ ἦταν μία τρέλλα,
μὲ πανταλόνι ριγωτὸ καὶ πράσινη ὀμπρέλα,
μὲ ἄσπρα καραμάντσουλα καὶ φράκα τοῦ σαράντα,
ἀλλὰ δὲν εἶδα, Περικλῆ, μ' ἐκείνους καὶ τὸν Ράντα,
μὰ κι' ὁ Σεμέλος ἦν ἀπών, κι' ὁ Φιντικλῆς καὶ ἄλλοι,
διότι κρύβουν πρὸ πολλῆς σοφίας 'στὸ κεφάλι,
καὶ δὲν ἐκαταδέχθησαν ν' ἀναμιχθῶν 'στὰ πλῆθη,
ποῦ ἔχουν νοῦν κοινότερον, σοφίαν δὲ συνήθη.
Π.—Τὰ πνεύματα τὰ ἔξοχα ζητοῦν τὴν ἐρημίαν
καὶ φεύγουν τῶν κοινῶν σοφῶν τὴν ἄλλην πανσπερμίαν.
Φ.—Καὶ ἤρχισαν τῆς τελετῆς οἱ θόρυβοι κι' οἱ κρότοι
καὶ ἡ κοιλία τοῦ Κωστή ἐφάνη πρώτη πρώτη,
κατόπιν ταύτης ὁ Κρκσάς, ὁ Στρέιτ, κι' ἄλλο πλῆθος,
ἀκένωτος, βρὲ Περικλῆ, δικαιοσύνης πίθος,
ἀλλ' ὅμως παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν ἄλλων
κι' ὁ ἐφευρέτης ὁ γνωστὸς ἐκείνων τῶν πασσάλων
μ' ἓνα λεπτὸν μειδίαμα εἰς τὸ γλυκὺ του στόμα
καὶ ἦτον ὑψηλότερος μὴ πιθαμὴ ἀκόμα.
Παρηκολούθουν μὲ αὐτοὺς καὶ πλῆθη δικηγόρων,
κατόπιν δὲ προσήρχετο ἡ φάρα τῶν δοκτόρων
καὶ κάθε τοῦ Ἀσκληπιῶ γενναῖος θιασώτης,
ὁ κύριος Ροσδύμος, ὁ κύριος Χασιώτης,
ὁ κύριος Πατρίκιος, ὁ ἀχαμνὸς καὶ εἰρων,
τὸν ὀγκον τῆς κοιλίας του μετ' ἁγωνίας σύρων,
ὁ κύριος Πρωτόπουλος μετὰ φαιδρὰς γαλήνης,
ἀλλ' ὅμως ἀπουσίαζε ὁ κύριος Πετρίνης,
κι' ὁ Πύρλας ὁ μαγνητιστὴς δὲν ἦτο 'στὸ συνάφι,

ποῦ ὄλαις τῆς ρετσέταις του εἰς τὴν ἀρχαίαν γράμ-
μην δὲ καὶ πλῆθος χειρουργῶν, νομίζω κι' ὁ Μαργα-
καὶ ὁ Κατερινόπουλος, ὁ τάδες καὶ ὁ δέινας,
Νικολαΐδης, Χαραμῆς, Πεζόπουλος καὶ ἄλλοι,
δὲν εἶδα ὅμως, Περικλῆ, καὶ τὸν Χατζημυχάλη,
ἐν τούτοις ἦσαν καὶ πολλοὶ διαμονῆς ἀγνώστου,
παρηγορίαι προσφιλεῖς τοῦ καθενὸς ἀρρώστου,
κι' ὁ Χρηστομάνος ἦν ἐκεῖ ὁ ἐπὶ τῆς χημείας,
ποῦ ὑποφέρει, Περικλῆ, συχνὰ ἐξ ἀναμίας
καὶ γὰρ νὰ κάνῃ ὄρεξι ἐπὶ τὰ μπρίζοις τρώει,
κι' ὅλον σχεδὸν εὐρίσκετο τῶν ἱατρῶν τὸ σῶν,
ποῦ τῶν ἀνθρώπων ἐρευνᾷ νεφροῦς τε καὶ καρδίας,
κι' ἀπευθυσμένα ἔντερα καὶ ἄλλας ἀηδίας,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ὁπότεν τοὺς κυτάξω,
πιστεύω πῶς οὐδέποτε τὰ κῶλα θὰ τινάξω.
Κατόπιν τούτων, Περικλῆ, προσήρχοντο ἡρέμα
μὲ κεφαλὴν ὑψαύχεναν καὶ φλογόβολον βλέμμα
τῶν φροντιστῶν, σχολιαστῶν κι' ἐρμηνευτῶν τὰς
ὧν περ τὰ ἔργα φοδερεῖ καὶ ὅλ' αἱ σκέψεις γράμ-
ὁ Μιστριώτης δηλαδὴ μετὰ τῆς συντροφίας,
ποικίλα δὲ συστήματα δεινῆς φιλοσοφίας,
πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Στωϊκοὶ καμπόσοι,
Πλατωνικοὶ, Σωκρατικοὶ, Ἐπικουροὶ δὲ τόσοι,
ἀλλὰ καὶ λάτρες ἐνθερμοὶ τοῦ πάλαι Σταγειρίτου
καθὼς καὶ ἄλλοι ὀπαδοὶ τοῦ πάλαι Ἡρακλείτου.
Πυρρωνιστῶν, ἀλχημιστῶν καὶ σοφιστῶν πλῆθος,
πρὸς τούτοις δὲ καὶ μαθηταὶ πολλοὶ τοῦ Πυθαγόρα.
Ἐκεῖ καὶ μαθηματικοὶ σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι,
ποῦ ἔχουν ἀπὸ κλάσματα γεμάτα τὸ κεφάλι
κι' ἄμα τοὺς δώσῃς δὲ γνῶστοὺς εὐρίσκουν καὶ τὸν πρ-
ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀνάργυρος καὶ ὁ Μπυλῆλης ἦτον,
ὁ Λάκων, ὁ Κυζικηνός, καὶ κάθε Ἀρχιμήδης,
καὶ Ἀστρονόμος ἦν ἐκεῖ ὁ κύριος Κοκκίδης,
ποῦ σὺν δὲν ὄρισκῃ ἀνθρώπον κανένα νὰ λυμάρῃ
φορτόνετα 'στὸν οὐρανόν, στὸν ἥλιο, 'στὸ φεγγάρι,
καὶ οὕτω πῶς συνομιλῶν νομίζω πῶς μαθαίνει
πότε σκοπεύει ἐκλείψιν τὸ φῶς των νὰ μᾶς κάνῃ.
Κι' ἀρχαιολόγοι, Περικλῆ, παρήσαν οὐκ ὀλίγοι,
ποῦ δὲν ἀφίνουν ἀπ' ἐδῶ ἢ δόξα νὰ μᾶς φύγῃ,
ὁ Οἰκονόμου, Μυλωνᾶς, Σοφοῦλης, Καβδόβλας,
ἐκθάπτοντες κειμήλια τῆς κλασικῆς παιδείας,
καὶ οὕτω πῶς τῶν Ἀθηνῶν στολίζομεν τοὺς δρόμους
μὲ τάφρους, ὁδοφράγματα καὶ νέας ὑπόνοιους,
αὐξάνει δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ρυπαρῶν κοπρώνων
πρὸς ἀπερίγραπτον χερὰν ἡμῶν τῶν ἀπογόνων.
Ὅταν δὲ πρόγονοι κι' ἐμεῖς γενόμε μὴ ἡμέρα
κι' οἱ τότε ἀρχαίοφιλοι θὰ σκάψουν κι' ἐδῶ πέρα,
πολλὰ θὰ εὕρουν ἀπαντὰ 'στὸ κλασικόν μας χῶμα
θαυμάσια τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα.
Καὶ ζωολόγους δὲ πολλοὺς ἡδύνασο νὰ ἴδῃς,
ἐν οἷς καὶ ὁ Μητσόπουλος καὶ ὁ Ἀποστολίδης,
ἐν τούτοις ὁ Πιλάδιος δὲν ἦτο κι' ὁ Τασσούλης,
ἀλλ' ὅμως ἦν ὁ ποιητὴς καὶ δόκτωρ Ἀφεντούλης
μὲ τὸ καπέλο τὸ 'ψηλόν, μὲ φράκο καὶ μαγκούρα,
καὶ ἄλλοι πάμπολλοι σοφοὶ μᾶς ἤλθαν γὰρ φιγούρα,
ἐκπληττοντες τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν σοφὴν Εὐρώπην
καὶ λέγοντες ὀρθότερον τὴν κάρδοπον καρδύνην,
παρηκολούθουν δὲ αὐτοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπαρμένοι
κι' οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι χωρὶς τὸν Διογένη,
παρηκολούθουν δὲ κι' ἐγὼ τὴν εὐπρεπὴ χορείαν

Κι' ἀφοῦ διὰ τὸ θέατρον φωνάζουν καθ' ἐκάστην,
σὰς βάζω τὸν Οἰδίποδα κοντὰ 'στὴν Ἰοκάστην.

μὲ ὄψιν μελαγχολικὴν, ἐλπεινὴν καὶ κρύαν,
μὲ βλέμμα φιλοσοφικόν κι' εἰς σκέψεις βυθισμένον,
φιλόλογος ἀποριφθεὶς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Π.—Παρακάλῳ διάλειμμα γὰρ μὴ στιγμὴ νὰ γίνῃ.
Φ.—Κατόπιν τούτων ἤρχοντο τῶν θεολόγων σμήνη
μὲ βαθύτατας κι' ὑψηλὰς περὶ τοῦ Πλάστου γνώσεις,
Ἀρχιμανδρίται μερικοὶ, ἐν οἷς κι' ὁ Ζήκος Ῥώσσης,
ὁ Δαμαλάς, ποῦ ἐρευνᾷ τὸ τῆς ψυχῆς μας μέλλον
καὶ κοπιάζει νὰ εὕρῃ τὸ φύλον τῶν Ἀγγέλων,

καὶ δι' αὐτὸ ἀλλοφρονεῖ, ἐξίσταται καὶ χάσκει,
ἐνθ' καθὼς καὶ ἡ Γραφή, βρὲ Περικλῆ, διδάσκει
καὶ ὅπως δὴλον γίνεταί κι' ἐξ ἄλλων διαφόρων,
ὁ Ἄγγελος, ποῦ εἰς τὴν γῆν κατέβη τῶν Γομόρων,
διὰ νὰ σώσῃ μὲ φυγὴν τοῦ πάλαι Δαὶτ τὸ ταῖρι
ἀπὸ τὰ στυγερώτατα τῆς ἀμαρτίας μέρη,
'στὸ φύλον τὸ ἀρσενικὸν δολοκλήρος ἀνέκει,
κι' ὀλίγου δεῖν θὰ πάθαινε κακὸν μασκαράδην,
διότι, φίλε Περικλῆ, κι' οἱ τότε Γομόροιται,

καθώς και τώρα μερικοί γνωστοί μου συμπολῖται, ἐξ ἡλικίας νεαρᾶς, ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων, μεγάλην πρὸς τὸ φύλον μας ἀδυναμίαν εἶχον. Καὶ ὁ Μοσχάκης ἦν ἐκεῖ καὶ ὁ ρήτωρ Διομήδης, καὶ ὁ πρῶτος κοντοπίθαρος καὶ Ἑβραϊστὴς Παυλίδης, ποῦ ἔλυν τὴν Ἑβραϊκὴν ὥσαν νερὸ τὴν ξέρει καὶ αὐγολογᾷ τῆς κόττης του πρῶτ καὶ μεσημέρι, καὶ ἔταν δὲν βγάζῃ τίποτα μὲ τὰ Ἑβραϊκά του πουλεῖ πρὸς εἴκοσι λεπτὰ ὅστις γειτοναῖς ταυγά του, καὶ τρώγει ὡς ὁ Πρόδρομος νυχθημερὸν ἀκρίδας καὶ ἔσθ' ἔτε μέλι ἄγριον καθὼς καὶ ραφανίδας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο, Περικλῆ, ὁ κύριος Μακράκης, ὁ Σώμερβιλ καὶ ὁ Δεδὺ καὶ ὁ Καλαποθάκης, ποῦ γίνεσαι θεοσεβῆς εὐθὺς ποῦ τοὺς ἀκούσας, οὐχ ἦττον παρευρίσκετο καὶ ὁ Μυριανθοῦσης. Κατόπιν τούτων ἤρχοντο πολλοὶ σηματοφόροι, οἱ φαλαγγῖται φοιτῆται καὶ οἱ λιμοκοντόροι, πλὴν προηγουντο τῆς πομπῆς οἱ φίλοι τῆς παρέας, ὁ Γουνανάκης καὶ ὁ Φαρσῆς, τοῦτέστιν ὁ Ἀνδρέας, ποῦ σοδάρὰ μ' ἐρώτησε μέσ' ὅστις πομπῆς τὸν κρότο πόσαις φοραῖς μ' ἐφέρανε εἰς τὴν πασέτα σότο, καὶ ὅστις εἰς τὰς τελετὰς δὲν ἦτο τὰς παντοίας, ἂν καὶ εἰργάσθῃ δι' αὐτὰς μετὰ τῆς Γραμματείας, διότι ἀποστρέφεται τὰ ἔθιμα τὰ ξένα καὶ οὐτε καταδέχεται τὸ φράκο σὰν καὶ ἐμένα. Ἀλλ' ἐφ' ἀμάξης, Περικλῆ, τὸ λάδαρον προβαίνει καὶ ἀπάνω του ἡ Ἀθηνᾶ σὰν μούμια ζωωμένη, σὰν βυζαντινὸν μωρὸ ποῦ τῶχουε φασκίωση, καὶ πῦρ ὡς ἡλὸς ὅστις κορυφῇ μιὰ κουκουβάγια τόση μὲ ἀνοιγμένα τὰ πτερά, ποῦ λὲς πῶς θὰ πετάξῃ καὶ ὅτ' ἀκεφάλια τῶν σοφῶν θὰ πᾶν νὰ κουρνιάξῃ. Οὕτως ἐχούσης τῆς πομπῆς ἐφύγαμεν ὅτ' ἀκέα, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνετο καμμιὰ σοφὴ γυναῖκα, καὶ ὅσοι μᾶς ἐκύτταζαν μ' ἐκείνο τὸ ξεφτέρι ἀρχίζαν σταυροκόπημα μὲ τὸνα καὶ ἄλλο χέρι, διότι—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ—ἐκεῖν' ἡ συνοδεία ὡς λείψανον ἐφαίνετο καὶ ὡς εἶδος τι κηδεῖα, ἐκεῖνο δὲ τὸ λάδαρον τοῦ Πανεπιστημίου ὡς εἶδος ἀλληγορικῶν καὶ ἱεροῦ σημείου ἀπάνω εἰς τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου μπλέκει καὶ κάθε τόσο ἔξαφνα ἡ συνοδεία στέκει. Καὶ τέλος ἐκινήσαμε καὶ πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε, ὡς ὅτου ὅστις Μητρόπολι ἀπ' ἐξω σταματᾷμε, καὶ ἐκεῖ ἀνακατώθησαν συστήματα καὶ γλώσσας καὶ ἄρχισαν σπρωξίματα καὶ κατακίαις καμπόσας, καὶ οἱ νεωκόροι, Περικλῆ, τῆς Ἐκκλησίας φωνάζουν καὶ ἀρχίζουν τότε τὰ χαλὰ ἐμπρὸς μας νὰ τινάζουν, καὶ ὅλα τὰ φράκ σκονίζονται καὶ φιλοσόφων μούσας καὶ ἀκούς βλαστήμιας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μουρμουρίζουν. Κι' ἀφοῦ μᾶς εἶπε κάμποσα σοφὰ ὁ Διομήδης, ποῦ δὲν τὰ καταλάβαινε καθεὶς παληοκασιδης, καὶ ἀφοῦ κατέβ' εἰς ὅλους μας τοῦ πνεύματος ἡ χάρις,

ἐκάθισε ὅτ' ἐν πάγκο του ὁ κάθε κατεργάρας, μὲ ἄλλους λόγους βγήκαμε, καὶ ἄρχισε μουρμουρίζον περὶ τοῦ πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶμε γὰρ φιγούρα, ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ Αἰδίου, ἀλλὰ ἐμένα δι' αὐτὸ δὲν μ' ἔμελε καθόλου. Καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε κανένας ρήτωρ πάλι καὶ ἄλλον λόγον δευτέρου περὶ αὐτοῦ νὰ βγάλῃ, καὶ ὁ ἡλῖος μεσουρανῶν σχεδὸν κατακόρυφος ἐκτύπα τὸ κεφάλι μου καὶ τῶν σοφῶν τὸ στήθος, μὰ μέσα ὅτ' ἐκζητήσῃ καὶ μέσ' ὅτ' ἐκζητήσῃ πολλοὶ μὲ τρόπον Γαλλικὸν τὸ ἐκοψαν κουμπούρι, ἀφοῦ δ' ἐλέχθησαν πολλὰ, σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ πῶς πάλι ἐγυρίσαμε ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον. Τὴν ἄλλην μέρα, Περικλῆ....

Π.—Θὰ πῆς ἀκόμα καὶ ἄλλα;

Φ.—Τὴν ἄλλην μέρα, Περικλῆ, μέσ' ὅτ' ἐκζητήσῃ ὁ Πρύτανης ὁ προσφίλης, ὁ ρήτωρ ὁ στωϊκός, οὐπερ γνωστὸς ὁ ἐνθερμος πρὸς πᾶν ὥραιον ζῆλον, σπουδαῖον πανηγυρικὸν ἀπήγγειλ' ἐν ὀλίγοις, ποῦ δὲν σοῦ ἔκανε καρδιά μὰ τὸ σταυρὸ νὰ φῇ. Ἄν καὶ ἦσαν δὲ καθίσματα καὶ γὰρ τὰ δύο φύλα, ἀλλ' ὅμως ἦτο δυστυχῶς μεγάλη βαρβαρία, ὅταν δὲ λείπ' ἡ ζεῖδρος τῶν θηλυκῶν θερμότης, ὅσο καὶ ἂν εἴσαι, Περικλῆ, τῶν φώτων θιασώτης, αἱ τελεταὶ σοῦ φαίνονται ἀνάλατοι καὶ κρύαι... μόνον τῶν φίλων πρεσβευτῶν παρήσαν αἱ κυρίαί, παρῆν καὶ ὁ Τραούτεμεβεργ καὶ ἡ λοιπὴ χορεία καὶ μούτσουνα διπλωματῶν οὕτως εἶπεν ἀχρεῖα ὁ δὲ θερμὸς Πρωθυπουργὸς τὸ πόδι τοῦ ἐκούνα καὶ κάποι' ἐκοκλίνιζε ὡς εἶδος παπαρούνα, καὶ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος ἦτο παρὼν ἐπίσης καὶ ὁ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς βασιλείας, ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὴν Μωριᾶ μετὰ μεγάλης βίας γὰρ νὰ προφθάσῃ τὸν χορὸ τῆς Ἀγγλικῆς Προσέας. Πολλὰ δὲ, φίλε Περικλῆ, μ' ὀλίγην φαρμακὰδα θὰ σοῦ εἰπῶ ὅτ' ἐκζητήσῃ διὰ τὴν Μανωλάδα, διότι, ὡς παρατηρεῖς, δὲν μένει τόπος τώρα καὶ μέσ' ὅτ' ἐκζητήσῃ θὰ κοπῇ τοῦ λόγου μου ἡ φῶρα.

Π.—Μωρὲ γὰρ πάψε, Φασουλῆ, ὀλίγον ν' ἀνασάνω.

Φ.—Ὅτ' ἐκζητήσῃ, φίλε Περικλῆ, ἐντὸς ὀλίγου φθάνω.

Παρῆν ἐκεῖ καὶ ὁ πρεσβευτὴς τοῦ φίλου μας Σουλτάνου καὶ τέλος πάντων ἔκαμαν τραπέζι δι' ἐράνου, τὴν δὲ τετάρτην ἔγινε καὶ ἡ λαμπαδηφορία ὡς ὅτου ἐτελείωσε ἡ τόση φασαρία.

Καὶ νῦν ἀρχαῖων ἡμερῶν μνησθέντες μετὰ πόνου μὲ μιὰ φωνή, βρὲ Περικλῆ, ὅς' ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου καὶ εἴθε τὸ καμίνι μας νὰ ζήσῃ ὅτ' ἐκζητήσῃ καὶ ἡ ἐκατονταετηρίδα νὰ ζήσῃ τὸν χειμῶνα, γὰρ νὰ διασκεδάσωμε καὶ πάλι μὲ παλάταις, μὲ λάδα, μὲ χάδα, μὲ φῶτα καὶ παλάταις.

Π.—Μὰ τώρα εἰς τὴν ράχην σου καὶ ἐγὼ θὰ ξεθυμᾶν... ὅρσε λοιπὸν γὰρ ἐλ' αὐτὰ ποῦ μούπες παραπάνω.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσ' ὅτ' ἐκζητήσῃ
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — καὶ ἀπὸ τῶνδε συνορθεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακείον.

Καφενέ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.